

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 35, Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράμμα διακτμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων ἑκρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξωτερικὸν καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμερον μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 18 Νοεμβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 51

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἄθελά της ἔψαξε μὲ τὰ μάτια της τὸν Χάρβεϋ. Ἐκεῖνος εἶχε βρεῖ τοὺς ναυτικούς τοῦ Ἐδῶ Ἐἴμαστε στὸ βάρθος τῆς σάλλας καὶ στεκόταν, σάν δικαιοματικά, ἄρθιος ἀνάμεσα στὸν Ντίσκο καὶ στὸν Ντάν. Ὁ μπάρμπα Σάλτερς ποὺ εἶχε γυρίσει τὸ προηγούμενο βράδυ ἀπὸ τὸ ταξίδι του μαζί μὲ τὸν Πέν τὸν στραβοκοίταξε.

— Δὲν ἔφυγαν ἀκόμη οἱ δικοί σου; μούγκρισε. Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ πέρα;

— Γιατί τάχα, δὲν εἶναι δικαίωμά του; ἔκανε ὁ Ντάν. Κι' αὐτὸς ἦταν μαζί μας ἐκεῖ κάτω.

— Ὅχι μὲ τούτα τὰ ρούχα, μούγκρισε ὁ Σάλτερς.

— Δὲν τὸ βουλώνεις, Σάλτερς; εἶπε ὁ Ντίσκο. Βρήκες πάλι εὐκαιρία νὰ χύσης τὴ χολή σου. Μὴν τὸ κουνάς ἀπ' ἐδῶ, Χάρβεϋ.

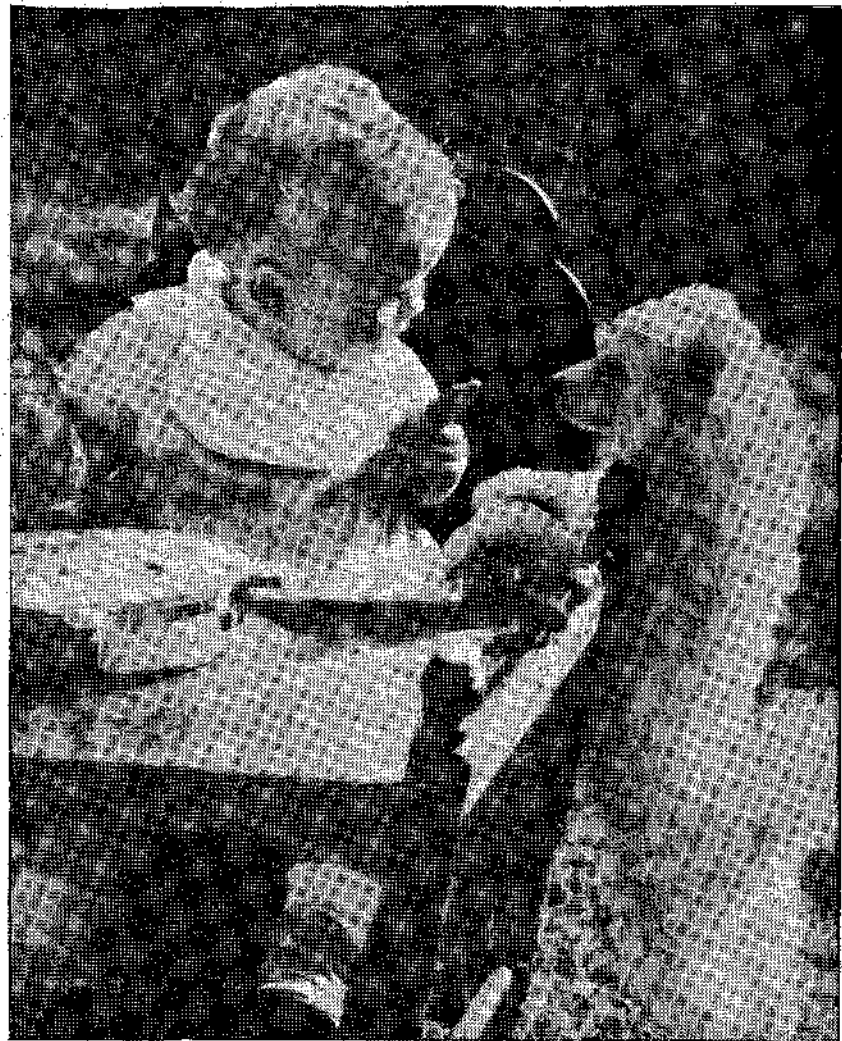
Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνέβηκε στὸ βήμα ὁ ρήτωρ τῆς ἡμέρας εὐχρήθηκε τὸ καλῶς ὠρίσατε σὲ ἄλους καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴν ἐτόνισε τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Γκλώστερ πάνω ἀπ' ὅλες τίς πόλεις ἄλλης τῆς οἰκουμένης. Ἰστοτερα ἄρχισε νὰ μιλάει γιὰ τὸν ναυτικὸ πλοῦτο τοῦ τόπου καὶ τὴν ἀκριβὴ τιμὴ μὲ τὴν ὁποία ἔπρεπε — ἀλλοίμοιο— νὰ πληρώνουν κάθε χρόνο τὴ συγκομιδὴ τους. Τώρα σὲ λίγο θ' ἀκουγαν τὰ θνόματα τῶν νεκρῶν τους ποὺ εἶχαν χυθεῖ στὴ θάλασσα— ἕκατὸν δεκαεπτὰ μέσα σ' ἓνα χρόνο. (Ἐδῶ οἱ χῆρες σήκωσαν κάπως τὰ κεφάλια τους καὶ ἀλληλοκοιτάχτηκαν). Τὸ Γκλώστερ δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ σπουδαῖες βιομηχανίες ἢ μεγάλα ἐργοστάσια. Τὰ παιδιὰ του δούλευαν στὴ θάλασσα κι' ὅσα ἤθελε ἐκείνη τοὺς ἔδινε — καὶ ἔλοι ἤξεραν πῶς οὔτε ὁ Μπάνκος, οὔτε οἱ νῆσοι Τζώρτζ δὲν ἦταν μέρη ἐπουμποροῦσε νὰ βγάλῃ κανεὶς εἰρηνικά τὸ

φωμὶ του. Τὸ καλύτερο γιὰ ἑσους ἔμεναν σίγουροι στὴ στεριά ἦταν νὰ βοηθήσουν τίς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανὰ

καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴν βρήκε ἀφορμὴ νὰ εὐχαριστήσῃ στὸ ὄνομα τῆς πολιτείας τὰ πρόσωπα ποὺ νοιώθοντας τίς ὑποχρεώσεις τους προσφέρθηκαν νὰ συμπράξουν στὸ καλλιτεχνικὸ μέρος τῆς γιορτῆς.

— Ἐκεῖνο ποὺ συχαίνουμαι εἶναι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Φούλης στὸν Λουλοῦκο:— Θέλεις καὶ σὺ νὰ δοκιμάσῃς ἀπ' τὸ φαγάκι μου;

ποδ βγάζουν ύστερα τὸ δίσκο καὶ ζη-
τιανεύουν, εἶπε ὁ Ντίσκο. Ἀπὸ μᾶς
ντροπιάζει στὰ μάτια τοῦ κόμου.

— Ἄμα δὲν εἶναι κανεὶς προβλε-
πτικὸς καὶ δὲν βάζει κατὰ μέρος ὁ-
ταν τοῦ περισεύουν, εἶπε ὁ Σάλτερς,
εἶναι φυσικὸ νὰ ἔρθῃ μιὰ μέρα ποῦ
θὰ ντροπισθῇ μπρὸς στοὺς ἄλλους.
Στὰ λέω καὶ βάλῃ τα στὸ νοῦ σου
αὐτὰ νεαρέ μου. Μὲ τὰ πλοῦτη κα-
λοπερνᾶει κανεὶς γιὰ ἓνα ὄρισμένο
διάστημα, μὰ ἂν τὰ βάλῃ κανεὶς
μπροστὰ καὶ τὰ ἀσωτέψη.

— Μὰ νὰ τὰ χάσῃ κανεὶς βλα ὅσα
ἔχει — ὄλα; εἶπε ὁ Πέν. Τί τοῦ μέ-
νει πιά νὰ κάνῃ; Κάποτε ἐγὼ (τὰ μά-
τια του, ποῦ εἶχαν ἓνα γαλανὸ ξά-
στερο χρώμα, ἀνοιζαν ὀρθάνοιχτα καὶ
ἐφαχναν, ἐπάνω, κάτω, παντοῦ σὺν
νὰ γύρευαν κάπου νὰ ἀκουπήσουν
τὴ ματιά τους) ἐγὼ κάποτε διάδασα
— σὲ κάποιο βιβλίον, μοῦ φαίνεται —
τὴν ἱστορία ἐνὸς καραβιοῦ ὅπου ὄλοι
πνίγησαν — ἐκτός ἀπὸ τὸν καπετάνιο
— ποῦ μοῦ εἶπε.

— Σαχλαμάρες, τὸν ἔκοψε ὁ Σάλ-
τερς. Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ διαβάξῃς
κάπως λιγώτερο καὶ νὰ δείχνῃς λίγο
περισσότερο ἐνδιαφέρον στὴ δουλειὰ
σου, Πέν.

Ὁ Χάρβεῦ μέσα στὸ πλήθος τῶν
ναυτικῶν ἐνοιώθη νὰ τὸν πιάνῃ μιὰ
ἀνατριχίλα ποῦ ἀρχίζε ἀπὸ τὸ σθε-
ρὸ καὶ ἔφτανε ὡς κάτω στὰ παποῦ-
τοια του. Ἀκόμη ἐκρύωνε, μέλο ποῦ
ἔκανε ἀποπνικτικὴ ζέστη ἐκεῖνη τὴν
ἡμέρα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ θεατρίνα ἀπὸ τὴ
Φιλαδέλφεια; ρώτησε ὁ Ντίσκο
Τρόπ ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.
Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μᾶς ξεφουρνίσῃ
κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σαχλοποιήμα-
τα ποῦ λένε κάθε χρόνο.

Ἡ καλλιτέχνις δὲν εἶπε κανένα
«σαχλοποιήμα» ἀλλὰ ἓνα τραγούδι,
ὅπου γινόταν λόγος γιὰ ἓνα φαρολί-
μανο ποῦ λεγόταν Μπριζχαμ καὶ γιὰ
κάτι φαράδικο ποῦ πάλευαν μὲ τὰ
κύματα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν παραλία οἱ γυ-
ναῖκες γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν ἀνα-
βαν φωτιές μὲ δ, τι εὕρισκαν πρόχειρα.

*Ἦσαν τὸ σῶλι τῆς γαϊῶς
ποῦ τρέμοντας τοὺς εἶπε νὰ βιαστοῦν,
ἦσαν τὴν κοῦνια τοῦ μωροῦ
ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.*

— Φοστ! ἔκανε ὁ Ντάν ρίχνον-
τας μιὰ ματιά πρὸς τὸν Μεγάλο
Τζάν. Ὁραῖα τὰ λέει. Πόσο νὰ κό-
στις ὅμως αὐτό;

— Ἐκεῖνο ποῦ ἔβρω ἐγὼ, εἶπε ὁ
Μεγάλος Τζάν, εἶναι πὼς τὸ λιμάνι
ἦταν ἐλεεινὰ φωτισμένο.

*Κι' ὅλη ὥρα ἀναρωτιόταν
ἂν ἡ φωτιά ποῦ ἀναβαν ἦταν φωτιά χαρῆς
ἢ μιὰ πυρὰ νεκρικῆς.*

Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν συγκινημέ-
νος ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς του ἀπὸ
τὴν θερμὴ καὶ ζωντανὴ φωνὴ τῆς
τραγουδίστρας· καὶ ὅταν ἡ καλλιτέ-
χνις εἶπε πὼς οἱ ναυτικοὶ γιγνῶν
στὴ στεριά περισσότερο νεκροὶ παρὰ
ζωντανοὶ καὶ πὼς οἱ γυναῖκες κουβα-
λώντας τὰ κορμιά τους ρωτοῦσαν ἢ
μιὰ τὴν ἄλλη: «Μικρὲ, εἶναι ὁ πα-
τέρας σου;» ἢ «Γυναίκα εἶναι ὁ ἀν-
τραγός σου;» οἱ ἀναπνοὲς εἶχαν γίνε-
ι γοργές καὶ κομμένες κάτω στὶς σειρὲς
τῶν θεατῶν.

*Κι' ὅταν τὰ καθόβια τοῦ Μπριζχαμ,
φύον γιὰ νὰ παλέουν μὲ τὰ κύματα
συλλογισθῆτε τὴν ἀγάπη ποῦ ταξιδεύει
μαζὶ τους καὶ τοὺς φωτίζει τὸ δρόμο.*

Ὅταν τελειώσε, τὰ χειροκροτήμα-
τα ἦταν λιγοστά. Οἱ γυναῖκες ἐφα-
χναν νὰ βροῦν τὰ μαντήλια τους καὶ
ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀντρες ὕψωσαν
πρὸς τὸ ταβάνι τὰ μάτια τους ὅπου
γυάλιζαν τὰ δάκρυα.

— Χμ! εἶπε ὁ Σάλτερς. Γιὰ νὰ
πᾶς νὰ τ' ἀκούσῃς αὐτὸ στὸ θέατρο
θάρπρεπ νὰ πληρώσῃς ἓνα δολλάριο
— ἴσως καὶ παραπάνω. Ὑπάρχουν
βέβαια ἀνθρωποὶ ποῦ ἐπιτρέπουν τέ-
τοιες πολυτέλειες στὸν ἑαυτὸ τους.
Γιὰ μένα εἶναι πεταμένα χρήματα!

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔρριξε μιὰ λοξὴ
ματιὰ στὸν Χάρβεῦ. Μὰ ὁ μικρὸς
δὲν τὴν κατάλαβε. Εἶχε μιὰ ὄψη
πολὺ περίεργη.

— Τί ἔχεις, Χάρβεῦ; ρώτησε ὁ
Ντάν. Δὲν μιλάς καθόλου καὶ εἶσαι
πράσινος. Μήπως εἶσαι ἀρρωστος; . .

— Δὲν ξέρω τί ἔπαθα, ἀπάντησε
ὁ Χάρβεῦ. Εἶμαι σὺν νὰ μὴ μὲ χω-
ροῦσε τὰ ρούχα μου. Νοιώθω τὸ στο-
μάχι μου σὺν μολόβι καὶ μοῦ φαίνεται
σὺν νὰ μοῦ χύνουν κρύα νερὰ στὴν
πλάτη.

— Σὲ πείραξε τὸ στομάχι σου;
Κανὲς μπελᾶς. Τώρα θὰ μείνουμε ν'
ἀκούσουμε τὸν κατάλογο κι' ὕστερα
θὰ φύγομε γιὰ νὰ προφτάσουμε τὴν
παλίρροια.

Οἱ χῆρες — καὶ εἶχαν ἔρθει σχεδὸν
ὄλες τίς χρονιὰς ἐκεῖνης — τεντώθη-
καν σὺν ἀνθρωποὶ ποῦ ἐτοιμάζονται
νὰ ἀντιμετωπίσουν φύχραμα τὸ ἐκτε-
λεστικὸ ἀποπάσμα, γιὰ τὴν ἔξεραν τί
θὰ ἐρχόταν τώρα. Οἱ κυρίες καὶ οἱ
δεσποινίδες μὲ τὰ θαλασσινὰ καὶ τὰ
τριανταφυλλιά φορέματα ἔκοφαν μο-
νομιᾶς τὰ πνιχτὰ γέλια τους καὶ ἔ-
στριψαν τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ ἰδοῦν
γιὰ ποῖο λόγο εἶχε γίνε διαμῆς τό-
ση ἡσυχία. Οἱ φαράδες προχώρησαν
στὶς πρώτες σειρὲς, ἐνῶ ὁ δημοτικὸς
ὕπαλληλος ποῦ ὑποδέχτηκε τὸν Τσεῦν
ἀνέβηκε βιαστικὸς στὴν ἐξέδρα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο).

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος]

— Κάθε Σάββατο, τὸ θυμάσαι,
μάννα; ρωτᾶει ἡ Χαρίκλεια τὴ γριά
Διαμαντίνα τὴ μάννα τῆς, τώρα ποῦ
τῆς ξανακάηκε λίγη ὄρα, ἀφοῦ γύ-
ρισε μὲ τὰ δυὸ κοριτσάκια τῆς στὸ
φτωχικὸ τῆς, πὼς μᾶς ἔφερνε κάθε
Σάββατόβραδο τὰ λεφτὰ μὲ τὴν πε-
τσέτα; ἔ; . . καὶ τὰ πέταγε στὸ τρα-
πέζι — ντράγκ! καὶ κείνα. . . Ἐῖ μου,
πὼς κουδουνάγανε τ' ἀσημένια καὶ
πὼς τριζοβολάγανε τὰ χάρτινα. . .
Κι' ἀπὲ, τᾶρριχνε σωρὸ στὸ μακρὸ
συρτάρι τοῦ κομποῦ. Μονάχα ποῦ
δὲ μένανε πολὺ ἐκεῖ μέσα. Ὅπως
τᾶβγαζε — καὶ τὰ σκόρπιζε. . . μὰ γιὰ
τὴ φαμίλια του πάντα, ἔ; τὴν ταβέρ-
να δὲν τὴν ἔξερε. ἔχι.

— Ἐ, τί τὰ θέλεις τώρα καὶ τὰ
θυμάσαι, μήτε αὐτὸν μπορεῖς ν' ἀνα-
στήσῃς πιά, μηδὲ τὰ φευγάτα λεφτὰ
νὰ φέρῃς στὸ συρτάρι σου, λέω. Ἄ-
στα λοιπὸν, κόρη μου, καὶ μὴν πι-
κραίνεσαι. . .

Μὰ ἡ Χαρίκλεια ποῦ; δὲν εἶχε
τελειωμό; — Θυμάσαι; καὶ τότε μᾶς
τὴν εἶχε ζητήσει ἡ Δανάη τὴν Ἀθη-
νούλα, ἔξη μνητῶν βυζασταροῦδι, μὰ
ὁ συχωρεμένος μήτε νὰ τ' ἀκούσῃ
δὲν ἤθελε: «Μὰ ποῦ θὰ δώσω γὼ
τὸ παιδί μου στὰ ξένα χέρια, ἄς εἶναι
κι' ἀδερφή σου.

Κι' ὁ λόγος ἔμεινε ὡς ἐκεῖ.

Μὰ ἦρθαν καιροὶ δύσκολοι. ἀρρώ-
στεια ἔπρεπε σ' ἄλογα, τὸνα ὕστερα
ἀπὸ τᾶλλο πέφτανε καὶ ψοφάγαγε.
Πάνω στὸ χρόνο ξεκληρήσανε, δὲν
ἔμεινε μήτε ἓνα Βαρειὰ πῆρε τὸ πρά-
μα ὁ κύρ Στρατής. Γιὰ μῆνες ἔμεινε
δίχως δουλειά. Τότε πάνω στὴν ἀ-
νάγκη πούλησε τοὺς ἀραμπάδες, τίς
σοβστες. Πάνω στὸ δεύτερο χρόνο
μείνανε δίχως δεκάρα. Μὰ τότε κάτι
ἐξύπνησε μέσα του. — Τί; θάφηνε τὰ
παιδιά του νὰ πεθάνουν τῆς πείνας;
Θὰ δουλέψῃ. . . Ἀπὸ ἀφεντικὸ θὰ
γίνῃ δούλος. . . Μὰ θὰ δουλέψῃ. . .

Γερὸς ἀνθρώπος μὲ δυνατὴ ψυχὴ δὲν
τόρριξε κάτω, χτύπησε τὴ γροθιά
του στὸ τραπέζι, καὶ τὸ τράνταξε. . .
«Ἄσε νὰ δουλέψω λίγα χρόνια σὺν
ἐργάτης, νὰ βγάλω τὴ ζημιὰ κι' ὕστε-
ρα βλέπομε. . .»

Μὰ δὲν πρόφτασε. Μιὰ μέρα βγά-
ζοντας πατάτα χτύπησε λίγο τὸ πόδι
του. Μάτωσε, ἀνακατέθηκε τὸ αἷμα
μὲ τὴ καπριά, συμμένος στὴ δουλειὰ
δὲν τὸ πρόσεξε. Τὴν ἄλλη μέρα πέ-
φτει στὸ κρεβάτι μὲ πυρετό, δὲν
πίηγε ὁ νοῦς του στὸ χτύπημα. «Δὲ
βαριέσαι, θέρμες εἶναι θὰ περάσουν».
Ποῦ λεφτὰ νὰ φωνάζουν γιαντρός; Μὰ

τὴν τετάρτη μέρα ποῦρθε καὶ μαύρι-
σε κι' ὁ πυρετὸς ἔφτασε στὰ 40° ἀλα-
φιασμένη ἡ Χαρίκλεια, φώναξε τὸ
γέρο Καστήρι τὸ γιαντρὸ τῆς γετο-
νιάς. Σούφρωσε τὰ φρύδια του ἐκεί-
νος, χλώμιασε καὶ μουρμούρισε:
— Τέτανος! . .
Δὲν κατάλαβαν ἀμέσως τὴν συμ-
φορὰ. Σὺν τῶνοιωσαν ἦταν πιά ἀργά.
Ὁ κύρ Στρατής δὲ ζοῦσε πιά. . .

— Ὁχι Νασούλα, δὲν μπορῶ. Σκέ-
πτομαι τὸ Ἀθηνάκι καὶ δὲ μὲ κολ-
λάει ὕπνος. Πὼς θὰ κοιμᾶται μονα-
χὸ του σ' ἐκεῖνη τὴ μεγάλη κἀμαρα,
ἄς εἶναι καὶ γεμάτη παιχινδία. Αὐτὴ
ποῦ ἦτανε μαθημένη νὰ πλαγιάζῃ
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας. . .

— Σοῦτ, θάρρω πὼς κοιμηθήκανε.
Δὲν ἀκούγονται πιά. . .
Τὸ καντήλι τσίτρισε κι' ἔσβυσε.
Σκοτάδι πλημμύρισε τὴν κἀμαρα.
Τίποτα δὲ σάλευε πιά.

— Τάν, τάν, τάν. . . Μάννα!
— Καλὲ ποῖος χτυπάει τέτοια ὄρα;
πετάγεται στὸ θλιμμένο πρωτοῦπνι
τρομαγμένη ἡ Χαρίκλεια.
— Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι, μάννα, ἀνοι-
ξέ μου. . .

Σὺν τὴν τρελλὴ τρέχει στὴν πόρ-
τα ἢ φτωχόλα καὶ δέχεται στὴν ἀγ-
καλιὰ τῆς τὸ παιδί τῆς καὶ τὸ γεμί-
ζει φιλιὰ, λές κι' εἶχε νὰ τὸ δῆ χρέ-
νια. . .

— Παιδί μου, Ἀθηνάκι μου, Ἀ-
θηνούλα μου, πὼς ἦρθες κούκλα μου,

Μιλοῦσανε σιγὰ-σιγὰ. Τὰ δυὸ κορι-
τσάκια κοιμόταν ἀγκαλιὰ στὴν ἔλ-
λη γωνιά τῆς μοναδικῆς κἀμαρας πά-
νω στὸ στενὸ νυθιανάκι. Ὅλα φτωχι-
κά καὶ δούτυχα ἦτανε ἐκεῖ μέσα. . .
Μιὰ καὶ μόνη κἀμαρα ἐλάκερο τὸ
νοικοκυριό. Ἐνα στενὸ τραπέζι, τὸ
πλατὸ κρεβάτι ποῦ κοιμόταν ἡ Χα-
ρίκλεια μὲ τὴ μάννα τῆς, (ἀνάμυσά
τους βάζανε τὴν Ἀθηνούλα ὅταν τὴν
εἶχαν μαζὶ τους). Στὴ γωνιά μὲ φου-
φοῦ ποδὸκαγε μὲ κίχκ γιὰ περισσό-
τερη οἰκονομία. Αὐτὰ ὄλα κι' ὄλα. . .

Τί διαφορά ἀπ' τ' ἀρχοντικὸ τῆς
Δανάης ποῦταν λίγα βήματα ἀπ' τὴν
κἀμαρα τῆς Χαρίκλειας, ἐκεῖ στὸ
ἄλλο στενὸ.

— Μάννα. Νά, κάνω ν' ἀπλώσω τὰ
χέρια μου νὰ τ' ἀγκαλιάσω καὶ δὲν
τὸ βρίσκω. . . Καὶ πονᾶω, μάννα,
πονᾶω. Κι' ἡ φωνὴ τρεμοῦλιασε ἔ-
τοιμη νὰ τὴν πνίξουν οἱ λυγμοί.

— Ὁχ, πιά ἰδὲ βαρέθηκες; Σὲ κα-
λό σου, κόρη μου, ἄσε με πιά νὰ
κοιμηθῶ, κι' αὐριο ἔχω μπουγάδα.
— Κι' ὕστερα φοβᾶμαι, μάννα, φο-
βᾶμαι μὴν δὲν τ' ἀγαπᾶ. Κόρη π' ἀ-
φήνῃ τὴ μάννα τῆς στὴ φτώχεια καὶ
δὲν τὴν παίρνει μαζὶ τῆς νὰ μὴ βα-
σανίξεται, δὲν μπορεῖ νὰναὶ καλὸς
ἀνθρώπος.

— Γιατί τὸ λές αὐτό; Τὸ ξέρεις
πὼς ἐγὼ δὲ θέλησα νὰ πάω. Ἐγὼ
μαζὶ σου ἔζησα, μαζὶ σου θὰ πεθᾶ-
νω. Τί δηλαδή, δὸς τᾶρες τὰ καλὰ
σου ἦσουν καλὴ καὶ τώρα ποῦ δυ-
στόχησε νὰ σ' ἀφήσω στὸ ἔλεος τοῦ
Κυρίου; Ὁχι μὴν τὸ λές, ἀμαρτάνεις.

— Ματίνα, ἔ Ματίνα, κοιμᾶσαι! . .

— Ὁχι Νασούλα, δὲν μπορῶ. Σκέ-
πτομαι τὸ Ἀθηνάκι καὶ δὲ μὲ κολ-
λάει ὕπνος. Πὼς θὰ κοιμᾶται μονα-
χὸ του σ' ἐκεῖνη τὴ μεγάλη κἀμαρα,
ἄς εἶναι καὶ γεμάτη παιχινδία. Αὐτὴ
ποῦ ἦτανε μαθημένη νὰ πλαγιάζῃ
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας. . .

— Σοῦτ, θάρρω πὼς κοιμηθήκανε.
Δὲν ἀκούγονται πιά. . .
Τὸ καντήλι τσίτρισε κι' ἔσβυσε.
Σκοτάδι πλημμύρισε τὴν κἀμαρα.
Τίποτα δὲ σάλευε πιά.

— Τάν, τάν, τάν. . . Μάννα!
— Καλὲ ποῖος χτυπάει τέτοια ὄρα;
πετάγεται στὸ θλιμμένο πρωτοῦπνι
τρομαγμένη ἡ Χαρίκλεια.
— Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι, μάννα, ἀνοι-
ξέ μου. . .

Σὺν τὴν τρελλὴ τρέχει στὴν πόρ-
τα ἢ φτωχόλα καὶ δέχεται στὴν ἀγ-
καλιὰ τῆς τὸ παιδί τῆς καὶ τὸ γεμί-
ζει φιλιὰ, λές κι' εἶχε νὰ τὸ δῆ χρέ-
νια. . .

— Παιδί μου, Ἀθηνάκι μου, Ἀ-
θηνούλα μου, πὼς ἦρθες κούκλα μου,

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

7.

Ἔτσι ἀπὸ τ' ἄλλο πρωί, στὴ Μέμφιδα καὶ σ' ὄλες τίς ἄλλες πόλεις
τοῦ βασιλείου, βγήκαν τελλάλιδες τοῦ Φαραῶ ποῦ ἐσάλπιζαν μὲ ἀσημένιες
τρομπέτες καὶ διαλαλοῦσαν:

«Ἐνας ἀετὸς ἀφῆσε νὰ πέσῃ στὰ σεπτὰ γόνατα τοῦ βασιλιᾶ Φαμμῆ-
τιχου ἓνα κόκκινο, χρυσοκέντητο σανδάλι. Ὁ βασιλιάς τὸ θεώρησε σημάδι
θεικὸ καὶ ἀποφάσισε

νὰ πάσῃ γυναίκα του
ὅποια θὰ μπορούσε νὰ
τὸ φορέσῃ, βέβαιος πὼς
θὰ εἶναι ἡ ὀραϊότερη
τοῦ κόσμου! Ἐκεῖνες
λοιπὸν ποῦ θέλουν νὰ
τὸ δοκιμάσουν πρέπει
νὰ παρουσιαστοῦν στὸ
παλάτι!»

Τὸ ἴδιο πρωί, στὴ
Ναυκράτη ἢ Ροδόπη
κι' ὁ Εἰάνθος βρισκό-
ταν στὴν ταράτσα τοῦ
σπιτιοῦ του. Ἄξαφνα
ἡ Ροδόπη εἶδε νὰ πε-
τοῦν ψηλὰ δυὸ - τρεῖς
ἀετοί. Θυμήθηκε τότε
τὸ χαμένο της σανδάλι
κι' ἀκόρητη, φοβερί-
ζοντας τους μὲ τὸ γρό-
θο τῆς, φώναξε:

— Ἄχ, κακοῦργοι,
ληστὲς! Ποῦ μοῦ ἀρ-
πάξατε τὸ ὄρατίο μου,
κόκκινο, χρυσοκέντητο
σανδάλι!

Τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σάνθος κι' ἀπόρησε πολὺ, γιατί δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ χριστιανικὸ ἀνύχημα τῆς Ροδόλης.

— Πῶς; τῆς εἶπε, ἔχασες τὸ σανδάλι σου; Σοῦ τὸ ἀρπάξε ὁ ἀετός; Ποῦ; Πότε;

— Ἄχ, κύριέ μου, ἀποκρίθηκε ἡ Ροδόλη κλαυτά. Χιές, ἐκεῖ ποὺ ἔ-

κανα τὸ μπάνιο μου στὸ Νεῖλο. Εἶχα γδυθεῖ κι' εἶχα ἀφήσει τὰ ρούχα μου στὴν ἀκροποταμιά, δταν...

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ διήγησή της ἡ Ροδόλη, δταν ἀκούστηκαν σαλλίσματα καὶ φάνηκαν ἀπὸ δρόμο οἱ τελλάληδες τοῦ Φαραῶ, ποὺ σιάθη-

σαν ἰσια-ἰσια κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ φώναζαν τὸ κήρυγμα τοῦ βασιλιά τους.

— Ἀκούς; εἶπε στὴ Ροδόλη ὁ Σάνθος, κατάπληκτος καὶ χαρούμενος. Τὸ σανδάλι σου ὁ ἀετός τὴρριξε στὰ γόνατα τοῦ βασιλιά! Ἐτοιμάσου λοιπὸν νὰ γίνης βασίλισσα!

Ἡ Ροδόλη ταράχτηκε. — Ἐγώ; ἔκαμα, θὰ ἔχω τέτοια τύχη; Μὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τὸ σανδάλι μου αὐτὸ ποὺ ἔρριξε ὁ ἀετός.

— Νομίζεις πὸς θὰ εἶναι ἄλλο; Μὰ πόσα σανδάλια ἀρπάξαν χιῆς οἱ ἀετοί; Τὸ δικό σου εἶναι, παιδί μου, καὶ μὴν ἔχης καμμιά ἀμφιβολία. Ἐγὼ θὰ σὲ σταίλω στὴ Μέμφιδα καὶ σήμερα κιάλα!

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΞ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν μπορῶ, ἐξακολούθησε, ν' ἀφήσω τὰ χρήματά μου νὰ χαθῶν... Καὶ μ' αὐτὸ ἀκόμη ποὺ σὰς προτείνω ἀρκετὰ κινδυνεύω νὰ χάσω, γιατί ποῖος ξέρει ἂν θὰ βρῶ νὰ πουλήσω τὸ κτήμα καὶ πᾶ τιμὴ θὰ μοῦ δώσουν. Ἐκτὸς ἂν δέχεσθε... μὰ ὄχι... δὲν φαντάζομαι πὸς θὰ δεχθῆτε...

— Τί πράγμα; Γιὰ πῆτε; φώναξε ἡ Ἐμορφία.

— Ἄς εἶναι λοιπὸν νὰ τί θὰ ἠθελα νὰ εἶπῃ: ἂν ὁ πατέρας σὰς δεχόταν νὰ μοῦ βάλῃ ὑπόθεκην τὸ δικό του σπίτι, τότε θὰ μπορούσα νὰ σὰς δανείσω ἀκόμη λίγα χρήματα. Μ' αὐτὰ θὰ διορθώσετε τὸ μύλο καὶ θὰ ξαναρχίσετε τίς δουλειές. Κάνετε λόγο γι' αὐτὸ τὸ πράγμα ἀπὸν κύρ Πέτρο καὶ ἀπὸν κύρ Ἰωσήφ. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἴσως τὸ καλύτερο ἀπ' ἔλα. Σὰς προσκυνῶ, κυρά μου, πηγαίνω τώρα καὶ θὰ γυρίσω τὴν ἄλλη βδομάδα γιὰ

νὰ πάρω τὴν ἀπάντησιν. Χαίρετε!

Καὶ ὁ τοκογλύφος ἔφυγε χαίρεται ὡς κάτω τὴν Ἐμορφία ποὺ τὸν ξέβγαλε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Μόλις δὴμος ἔστριψε ἀπὸ τὴ γωνιά, ἔλλαξε ἐλότεια ὕψος καὶ ἔτριψε κατευχαριστημένους τὰ χέρια του ἡ δουλειὰ εἶχε μπεῖ σὲ καλὸ δρόμο.

Ἡ Ἐμορφία γύρισε στὴν κάμαρα τοῦ Ἰωσήφ ἐνθουσιασμένη. Εἶχε βρεθεῖ ὁ τρόπος γιὰ νὰ σωθοῦνε θὰ ἔπαιρναν χρήματα, θὰ ξαναχτιζαν τὸ μύλο, θὰ κέρδιζαν πάλι γιὰ νὰ πλη-

— Γράμμα γιὰ μένα; Εἶναι δυνατόν; (Σελ. 449, στ. α')

ρῶσουν τὸ χρέος καὶ νὰ ξαναχτίσουν τὸ σπίτι. Ὁ Ἰωσήφ, δταν ἄκουσε ἔλα αὐτὰ, ζήτησε νὰ μάθῃ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ τρόπος ποὺ θὰ σώζονταν. Ὅταν δὴμος ἡ Ἐμορφία τοῦ ἐξήγησε τί τῆς πρότεινε ὁ Ἐθραῖος, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἀπέρριψε τὴν προσφορά χωρὶς κανὲν συζήτηση.

— Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν πληρώσουμε, εἶπε στὴ γυναίκα του, καὶ τότε αὐτὸς θὰ πουλήσῃ καὶ τὸ κτήμα καὶ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου. Σοῦ ἀπαγαρεύω νὰ κάνῃς λόγο ἀπὸν πατέρα σου γι' αὐτὸ τὸ πράγμα.

«Σοῦ ἀπαγορεύω!» Κανείς ὡς τώρα δὲν εἶχε μιλήσει ἔτσι στὴν Ἐμορφία, φαντάζεστε λοιπὸν πόσο τῆς κακοφάνηκε ὡς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἰωσήφ. Ἐθῆς πῆγε καὶ βρήκε τὴν πεθερά της, μὰ εὐτυχῶς αὐτὴ οὔτε αὐτὴν ἄκουσεν οὔτε νὰ τὴν καταλάβῃ μπορούσε, γιατί ἄλλοιως, δίχως ἄλλο, θὰ πύγαινε μὲ τὸ μέρος της. Ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ καταφύγῃ στὴ Μαριά καὶ ἐπειδὴ κι' ἐκεῖνη δὲν συμφώνησε μαζί της, τῆς γύρισε τὴν πλάτη καὶ πῆγε σὲ μιὰ γωνιά καὶ κάθησε μὲ κατεβασμένα τὰ μοῦτρα. Ἦταν ἀκόμη ἑλαφρόμυαλη ὡς μικρὸ παιδί ἡ Ἐμορφία, ἄς εἶχε καὶ τρία παιδιά.

Ὁ Ἰωσήφ σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Πόσο ἦταν σκληρὸ νὰ εἶναι ἀρρώστος καὶ ἀδύνατος, κατεστραμμένος καὶ νὰ βλέπῃ τὴ γυναίκα του νὰ τοῦ ἐναντιώνεται ἄντι νὰ τὸν παραστέκῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορῇ. Καὶ ἂν ἡ μητέρα του ἦταν στὰ καλά της καὶ μπορούσε νὰ μιλήσῃ, θὰ συμφωνοῦσε βέβαια κι' αὐτὴ μὲ τὴν Ἐμορφία καὶ θὰ τὸν ἐθαύμαζαν κι' οἱ δύο τους καὶ θὰ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ διορθώσῃ κι' ἔτσι τὸ σπίτι τοῦ κύρ Πέτρου θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τοῦ τοκογλύφου πολὺ πρὶν διορθωθῇ ὁ μύλος καὶ ἀρχίσῃ νὰ δου-

λεύῃ καὶ τότε θὰ βρίσκονταν ἔλαοι στοὺς πέντε δρόμους. Ὁ κύρ Πέτρος δὲ θὰ δισταζε νὰ βάλῃ τὸ σπίτι του ὑπόθεκην ἂν τοῦ τὸ ζήτησε ἡ κόρη του. Ἐπρεπε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰωσήφ ν' ἀντιταχθῇ σ' αὐτὸ τὸ πράγμα κι' εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ δείξῃ κανεὶς σταθερὴ θέλησιν δταν εἶναι ἀρρώστος καὶ δταν γιὰ παλὸν καιρὸ ἀκόμη δὲν εἶναι ἄξιος νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του.

Η ΝΕΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Ὁ παλιὸς Ὀρφέας μὲ τὴ λύρα του, ἐξημέρωνε τὰ θηρία· ὁ νέος μὲ τὴν τρομπέτα του ζωντανεύει καὶ τὰ τομάρια τους ἀκόμη.

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νέραισο

Ἡ Μαριά εἶχε ἀνοίξει τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβαζε βιαστικά.

Ἐίδατε ποτέ σας τὸν ἥλιο σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἡμέρα νὰ σιγίξῃ τὰ σύννεφα καὶ νὰ ξεπροβάλλῃ ἐλόλαμπρος καὶ νὰ λούξῃ μὲ τίς ἀχτίδες του τὴ γῆ; Τὰ πουλιὰ ξαναρχίζουν τότε τὰ κελαϊδήματά τους καὶ τὸ γρασιδιὸν στὰ λειβάδια λάμπει σὰ σμαράγδινο. Ἐτσι καὶ μὲ τὸ διάβασμα ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτὸ, τὰ σύννεφα ποὺ σκέπαζαν τὸ μέτωπο τῆς Μαριάς σκορπίστηκαν καὶ οὐράνια χαρὰ ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

— Κάτι πολὺ εὐχάριστο θὰ τῆς λείε τὸ γράμμα καὶ χαμογελάει ἔτσι, σκέφθηκε ὁ μπάρμπα Λάμπρος. Κι' ὕστερα πρόσθεσε δυνατὰ: Θεέ μου, τί ζέστη, τί ζέστη!

Ἡ Μαριά ἐπιτέλους κατάλαβε:

— Πέρασε μέσα, μπάρμπα Λάμπρο, ἔκανε. Πέρασε μέσα νὰ πιῆς τίποτε νὰ εὐροιστῆς καὶ νὰ ξεκουραστῆς καὶ λιγάκι. Θέλεις λίγο ποτὸ ἢ προτιμᾷς ἕνα ποτηράκι κρασί;

Ὁ κύρ Λάμπρος προτιμοῦσε τὸ κρασί.

— Ἐνα ποτηράκι ρετσινάτο, Μαριά μου, εἶναι καλύτερο ἀπ' ἔλα τὰ πιστὰ τοῦ κόσμου, γιατί εὐροιστῆς, βλέπεις, τὸ εὐλογημένο καὶ ξεκουράζει κιόλας.

Ἐνῶσω λοιπὸν ὁ κύρ Λάμπρος ἔπινε τὸ κρασάκι του κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἡ Μαριά πῆγε καὶ βρήκε τὴν Ἐμορφία καὶ τῆς εἶπε πὸς ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ λείψῃ λίγη ὕρα στὸ χωρὶ τοῦ γιαιτροῦ γιατί εἶχε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσιν.

— Μήπως εἶναι χειρότερα σήμερα ὁ Ἰωσήφ; ρώτησε ἡ Ἐμορφία ἀνησυχῇ.

— Ἄ, ὄχι, χειρότερα δὲν εἶναι, μὴν ἀνησυχῆς. Μόνον εἶναι στενωχωρημένος γιατί τὸν ἀφῆσες κι' ἔφυγες πεισιμωμένη. Κι' ὅμως ἔχει δικιο ὁ καϊμένος. Γιὰ σκέψου ἂν γινόνταν πάλι ἔτσι, ἔγινε; Δὲν θάχατε ποῦ ν' ἀκουμπήσετε τὸ κεφάλι σας καὶ ὁ πατέρας σας δὲν θὰ εἶχε οὔτε αὐτὸς σπίτι γιὰ νὰ σὰς βάλῃ. Ἐλα λοιπὸν τώρα, Μαρούλα μου, πῆγναι νὰ ἡσυχάσῃς τὸν ἀντρα σου καὶ νὰ τοῦ πῆς ἀπὸ μέρους μου πὸς ἔλα θὰ διορθωθοῦν. Τὸ πὸς δὲν στὸ λέω ὁ μὸς ἀκόμη. Ἐχω κι' ἐγὼ τὸ μυστικὸ μου. Θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα, ἴσως ἀπόψε ἂν μπορούσω. Φεύγω λοιπὸν τώρα νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν γιαιτρό.

Ὅταν γύρισε πίσω ἡ Μαριά τὰ βρήκε ἔλα εἰρηνικά καὶ ἡσυχά.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΝ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

Μόν' ὁ γάιδαρος ὡς κρῖνη ἔτσι βλέπει κάνει λάθος. Ἡ ἀλεπού δὲν τὴν παθαίνει, τὸ ἐξοστῆσε κατὰ βάθος. Τὰ γυαλιὰ της θὰ νὰ βάνῃ θὰ τὸ στέφῃ ἀπὸ παντοῦ, καὶ σὰ δὴ ἡ κατεγγοροῦ, πὸς φιοῦθα μόνον κἀναι, ψευτικῇ, ἐξοστῆσῃ, μ' ἐλθωνεῖα τὸ κοιτάει καὶ τὴ φρόση τοῦ πετάει, τὴ λεπτὴ καὶ τὴ οωστῆ.

Ἐτσι βλέποντας μιὰ μέρα, γύφνιο ἀγαλμα, λαμπρὸ, στάνθηκε λίγος πὸς πέρα, κι' εἶπε δίχως ν' ἀμφιβάλῃ: — Μπαράβω! ὁμορφὸ κεφάλι! κοῦφιο ὅμως, χωρὶς μυαλό.

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠ' ΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΜΟΥ

Κάθε δειλινο που μονάχη στο έξοχο...

Σταματά λίγο μπρός στο δρόμο. Μ'...

Νά μιά καρδιά από νέα κορότσι. Στέ...

Στο μεταξύ, άλλες γυναίκες προχω...

Γυναίκες, όλο γυναίκες... οι άνδρες...

Κάτω από τ' πόδια μου απλώνονται...

έργατων. Τώρα, μέσ στη σγαλιά του...

Στο βάθος άριστερά φαντάζω σ' ά...

Σά μαγεμένη κυτάζω όλα γύρω μου...

Απ' το γαλάζιο πέλαγος σε ξαγναντεύω...

Η Άστρ' Ίδαμ διαβάζει στην έρημ...

Αίνουαίν. Δεν μού λές, καλέ, γιατί...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟ 1940, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Σήμερα προκηρύττω το νέο Διαγωνι...

Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος...

Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στεί...

Οι Διοργανωτές

Η προθεσμία της αποστολής είναι...

σεις από τις περιστές Συλλογές, που...

Απλή Ζωή, έχω δυο γράμματά σου...

Αν ός το τέλος Δεκεμβρίου δεν στα...

Για τόν Διαγωνισμό Καλλιγραφίας...

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΗΣ

Δόξα μοι, 42 όδός Εδουάρδου...

πλαιοπούλα που έδειξαν τόσο θερμό...

Οσαδ'ε του Αμερικανισμού, ό κ...

Σε πολλά σχολεία, Μελέαργε, και...

Φαντάζομαι πως τώρα θα σού έρχεται...

Φαντάζομαι πως τώρα θα σού έρχεται...

Δοξα μοι, 42 όδός Εδουάρδου...

Φαντάζομαι πως τώρα θα σού έρχεται...

Φαντάζομαι πως τώρα θα σού έρχεται...

Φαντάζομαι πως τώρα θα σού έρχεται...

